

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/300/2018
Identifikačné číslo spisu: 7714205301
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7714205301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ A. L. a 2/ O. L., obaja bývajúcí vo S., obaja zastúpení JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov 10, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 19 C 58/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. marca 2018, sp. zn. 3 Co 12/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. septembra 2016 č. k. 19 C 58/2014-291 (v poradí druhým) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), zaplatiť žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku návrh zamietol (výrok III.), rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo (výrok IV.), žalovanej uložil zaplatiť súdny poplatok v sume 6 000 eur na účet Okresného súdu Michalovce do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.). Z odôvodnenia vyplýva viazanosť okresného súdu právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v uznesení z 26. februára 2016 č. k. 3 Co 91/2015-256, podľa ktorého v rámci náhrady škody podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o PZP“) prichádza do úvahy aj náhrada nemajetkovej ujmy pozostalým po obeti dopravnej nehody.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 15. marca 2018 sp. zn. 3 Co 12/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. v časti o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti zmenil tento výrok tak, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok

I.), potvrdil vo výroku II. v časti o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 25 000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti zmenil tento výrok tak, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok II.), priznal žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu (výrok III.), zrušil rozsudok vo výroku V. o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok IV.). Odvolací súd poukázal na právny názor vyjadrený v zrušujúcom uznesení z 26. februára 2016 č. k. 3 Co 91/2015-256 a zopakoval, že judikatúra súdov Slovenskej republiky je dlhodobo jednotná v názore, že pozostalí obetí dopravných nehôd majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do ich práva na súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou blízkeho príbuzného trvalo narušený. Odvolací súd sa priklonil k argumentácii vyplývajúcej z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-22/12 z 24. októbra 2013 a k názorom, ktoré vykladajú pojem škody použitý v zákone o PZP extenzívne a eurokonformne v tom zmysle, že zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých. Odvolací súd citujúc judikatúru najvyšších súdnych autorít vrátane rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016 konštatoval, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil pokiaľ sa týka základu uplatňovaného nároku tak, že zaviazal žalovanú na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na odvolaciu námietku žalovanej voči rozsahu priznanej náhrady odvolací súd prihliadol na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, je primeraná výška nemajetkovej ujmy u oboch žalobcov po 25 000 eur. Z uvedených dôvodov potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. v rozsahu 25 000 eur a nad tento rozsah bolo potrebné zmeniť napadnuté rozhodnutie a v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietnuť (§ 388 CSP). O trovách rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP. Zrušujúci výrok V. rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil zmenou napadnutého rozsudku, keď o výške súdneho poplatku za návrh je oprávnený rozhodovať výlučne súd prvej inštancie.

3. Proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu čo do výrokov I. a II. v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcom 1/ a 2/, každému osobitne sumu 25 000 eur, a výroku III. v celom rozsahu, podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. c/ zák. č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) argumentujúc tým, že pokiaľ odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, odchýlil sa od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaného v jeho rozhodnutiach vo veciach rozhodovania nemajetkovej ujmy voči poisťovateľovi povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to sp. zn. 4 Cdo 168/2009 z 20. apríla 2011, sp. zn. 4 Cdo 139/2011 z 30. októbra 2012, sp. zn. 3 Cdo 301/2012 z 31. marca 2016, sp. zn. 7 Cdo 80/2014 z 23. februára 2017, sp. zn. 8 Cdo 219/2016 z 15. mája 2017, v ktorých vyslovil právny názor, že nemajetková ujma nie je krytá povinne zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP, a to aj z pohľadu eurokonformného výkladu. Podľa dovolateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky tak vo svojich rozhodnutiach prezentuje rozdielne (opačné) názory v tej istej otázke, pričom neexistuje v tejto otázke rozhodnutie veľkého senátu ani nebolo žiadne z rozhodnutí publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR. Žalovaná v rámci dovolania opätovne poukázala na svoju predchádzajúcu argumentáciu použitú pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom opierajúc sa o vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie a odvolací súd sa prijatým extenzívnym výkladom § 4 ods. 2 zákona o PZP dostali do priameho rozporu s týmto zákonom, keďže § 4 zákona o PZP neumožňuje uhradiť poisťovňou aj náhrady nemajetkovej ujmy. Uviedla, že škoda a nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv sú samostatnými inštitútmi slovenského práva, každý z nich má vlastnú a komplexnú právnu úpravu a o ich samostatnosti svedčí aj právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 16 Občianskeho zákonníka. Žalovaná je toho názoru, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili krytie nemajetkovej ujmy PZP aj tým, že nesprávne aplikovali eurokonformný výklad vnútroštátneho predpisu ohľadom rozsahu poistného krytia, spočívajúci v nezohľadnení pravidla zákazu contra legem. Uviedla, že priamy účinok smernice nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. Vnútroštátny súd nemôže vykladať § 4 ods. 2 zákona o PZP, z ktorého znenia je zrejmé,

že nepokrýva nemajetkovú ujmu v peniazoch tak, že tento nárok pokrýva. Podľa dovolateľky Súdny dvor vo svojom právnom stanovisku vo veci Haasová explicitne nevyjadril, že n a zodpovednosť poisteného za škodu (na zdraví a pri usmrtení) podľa zákona o PZP za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je potrebné nahliadať aj dikciu ustanovení Občianskeho zákonníka, upravujúcich nemajetkovú ujmu pri ochrane osobnosti podľa ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil, a to tak, že žalobu voči žalovanej v celom rozsahu zamietne, resp. zruší. Zároveň s i uplatnila právo na náhradu trov dovolacieho konania, a to vo výške zaplateného súdneho poplatku za podané dovolanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej žiadali dovolanie odmietnuť ako nedôvodné a priznať im trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolací súd je dovolacím dôvodom viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolateľka v dovolaní poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, o ktoré sa oprel odvolací súd pri svojom rozhodovaní a tým sa odchýlil od právneho názoru najvyššieho súdu prezentovaného v jeho rozhodnutiach, a to sp. zn. 4 Cdo 168/2009 z 20. apríla 2011, sp. zn. 4 Cdo 139/2011 z 30. októbra 2012, sp. zn. 3 Cdo 301/2012 z 31. marca 2016, sp. zn. 7 Cdo 80/2014 z 23. februára 2017, sp. zn. 8 Cdo 219/2016 z 15. mája 2017. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP poukazujúc, že otázka krytia nemajetkovej ujmy povinne zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolací súd v prvom rade posudzoval, či ide o otázku, ktorá je v zmysle tohto ustanovenia rozhodovaná rozdielne (t. j. riešená nejednotne).

11. Z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP vyplýva, že za relevantnú zákon označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného teda plynie, že dôležitá je v tomto smere súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (teda nie minulé, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

12. Z hľadiska časovej chronológie prvým rozhodnutím dovolacieho súdu, na ktoré poukázala dovolateľka s cieľom preukázať rozdielnosť rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je rozhodnutie najvyššieho súdu z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009, v ktorom senát 4C dospel k záveru, že podľa v tom čase platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných

práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t. j. podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), a teda povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúce z ustanovenia § 13 ods. 2 OZ (podobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. októbra 2012 sp. zn. 4 Cdo 139/2011).

13. Ďalším dovolateľkou označeným rozhodnutím je rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 301/2012, ktoré konštatovalo, že do pojmu náhrady škody a nákladov pri usmrtení v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. nemožno subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody. Povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúci z § 13 ods. 2 OZ, z čoho vyplýva záver o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovní pri náhrade nemajetkovej ujmy (podobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 23. februára 2017 sp. zn. 7 Cdo 80/2014).

14. Dovolateľka tiež označila rozhodnutie najvyššieho súdu z 15. mája 2017 sp. zn. 8 Cdo 219/2016, v ktorom najvyšší súd rovnako ako vo svojich vyššie uvedených rozhodnutiach dospel k záveru, že podľa súčasne platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t. j. podľa § 11 a nasl. OZ, a teda povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z ustanovenia § 13 ods. 2 OZ.

15. Dovolateľka rozdielnosť doterajšej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu preukazovala jeho rozhodnutím z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, zmieňovaným v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu, nakoľko daným rozsudkom najvyšší súd mimoriadne dovolanie zamietol a v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na nutnosť vychádzať z chápania pojmu škoda v komunitárnom práve. V odôvodnení vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zák. č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú. K záveru o potrebe krytia pozostalým priznanej náhrady nemajetkovej ujmy z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla dospel dovolací súd s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z.

16. Po vydaní rozhodnutia z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Dovolateľkou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade s o závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad už v rozhodnutiach sp. zn. 6 Cdo 206/2017 z 27. februára 2018, sp. zn. 6 Cdo 143/2017 z 27. februára 2018, sp. zn. 3 MCdo 1/2016 zo 14. júna 2017, sp. zn. 6 Cdo 80/2018 z 29. novembra 2018 a sp. zn. 8 Cdo 6/2018 z 27. septembra 2018.

17. K otázke krytia nemajetkovej ujmy povinne zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP a pasívnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy, bolo v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 uverejnené rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016

pod č. 61 s právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.“

18. Výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014).

18.1. Najvyšší súd v rozsudku z 10. novembra 2016 sp. zn. 3 Cdo 174/2016 vyslovil, že aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov (odstraňovanie nejednotností) spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatočných fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch. Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (k tomu viď napríklad ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu. Uvedené rozhodnutie bolo aj ako judikát zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2017 pod č. 17.

19. Dovolací súd, s ohľadom na argumenty uvedené v bode 18., považuje označené rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 1/2016, 6 Cdo 143/2017, 6 Cdo 206/2017, 8 Cdo 6/2018 za rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú prax v riešení otázky krytia nemajetkovej ujmy povinne zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP, ako aj otázky pasívnej legitimácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 168/2009, 4 Cdo 139/2011, 8 Cdo 219/2016, 7 Cdo 80/2014 a 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazovala dovolateľka. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. rozdielna rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu v danej otázke.

20. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 CSP) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP).

20.1. Dovolací súd skúmal, či v danom prípade nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20.2. Pokiaľ teda odvolací súd vyslovil, že pasívna legitimácia žalovanej, ktorá je poisťiteľom a jej povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pozostalým po obetiach dopravných nehôd krytú povinným zmluvným poistením podľa zákona č. 381/2001 Z.z., je daná, je jeho rozhodnutie súladné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, a preto nie je splnený predpoklad prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.